

Arrest

nr. 300 835 van 30 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij recent afkomstig is uit het dorp Dhumoodka in het district Wanlaweyn van de provincie Lower Shabelle. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 267 516 van 28 januari 2022.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van zijn tweede verzoek. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig verzoek verwijst verzoeker opnieuw naar de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerdere verzoeken. Hij verklaart dat zijn situatie nog altijd dezelfde is en hij wenst niets te wijzigen aan zijn vorige verklaringen. Hij vreest gedood te worden door Al Shabaab omwille van de redenen die hij tijdens zijn vorige verzoeken aanhaalde. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij een medisch document en verschillende getuigenissen van Somaliërs over zijn herkomst neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 267 516 van 28 januari 2022. Zijn tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

(ii) verzoeker opnieuw verwees naar zijn eerdere verklaringen betreffende zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en zijn problemen met Al Shabaab die zich daar afspeelden. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

(iii) met betrekking tot het medisch document opgemerkt dient te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

(iv) betreffende de door hem neergelegde getuigenissen van Somaliërs over zijn herkomst dient te worden gewezen op de subjectiviteit van deze verklaringen waardoor hier geen bewijswaarde aan gehecht kan worden.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker stelt dat: “Het is bijzonder onredelijk om – zonder enig onderzoek – alle nieuwe elementen van verzoekende partij als irrelevant af te doen omdat haar eerdere asiel aanvraag negatief werd afgesloten”.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij getuigenverklaringen heeft voorgelegd.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad merkt op dat de getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Het feit dat deze getuigenverklaringen weliswaar de geboorteplaats van verzoeker vermelden, hetgeen op zich echter niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk recent afkomstig is uit het dorp Dhumoodka in het district Wanlaweyn van de provincie Lower Shabelle, en dus aldaar zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek naar België. Nergens in deze getuigenverklaringen kan worden gelezen dat deze personen uitdrukkelijk verklaren dat verzoeker recent in het dorp Dhumoodka in het district Wanlaweyn van de provincie Lower Shabelle, zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek naar België.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn beweerde recente regio van herkomst en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de beperkte bewijskracht van de getuigenverklaringen die hij heden voorlegt in het kader van zijn derde beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde recente regio van herkomst, waar hij heeft verbleven tot aan zijn vertrek naar België.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

10. Aan verzoekers Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp Dhumoodka in het district Wanlaweyn van de provincie Lower Shabelle, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1070 legt de eed af en tolkt Somalisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP betwist de analyse in de beschikking dat de nieuwe elementen haar afkomst uit Somalië niet aannemelijk zouden maken. Ze heeft deze documenten per mail ontvangen van haar oom, die nog in Somalië leeft, er zijn de affidavit-verklaringen van personen die haar kennen... Het CGVS verwijt ze zijn cascade-redenering: door het niet-geloven van haar afkomst, is er ongeloof dat ze problemen zou kennen met Al Shabab ... De nieuwe bewijzen zijn pertinent, een bewijs van afkomst zodat er een nieuw licht geworpen wordt op haar VIB, tenminste als de kijk door een negatieve bril wordt achterwege gelaten. De vrees voor terugkeer is dus werkelijk en het CGVS heeft geen update gegeven van de veiligheidssituatie

in haar regio, zodat de Raad gevraagd wordt het dossier terug te sturen naar het CGVS. VzP stelt hier zeer veel stress te beleven, intussen 5-6 jaar in België te leven, de situatie van haar gezin is haar onbekend, ze heeft schurft op haar hoofd en geen behandeling hiervoor, haar medische toestand verslechtert, de problemen nemen toe. Ze wijst nogmaals op haar aangevoerde verklaringen met stempels en laat eerder neergelegde documenten, ditmaal kleurenkopies (die niet neergelegd worden) zien. Ze vraagt medische hulp."

In voormelde gronden van de beschikking wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde documenten en elementen niet worden aanvaard. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Uit haar uiteenzetting ter terechtzitting blijkt dan wel dat de verzoekende partij meermaals aangeeft een andere mening te zijn toegedaan, doch zij voert in wezen slechts een herhalend betoog waarin zij haar ongenoegen en algemene kritieken uit, zonder *in concreto* in te gaan op voormelde motieven en gronden. De verzoekende partij stelt immers slechts op louter algemene wijze de analyse te betwisten, en geeft vervolgens aan dat zij deze documenten per mail heeft ontvangen van haar oom, die nog in Somalië leeft en dat er de affidavit-verklaringen zijn van personen die haar kennen. Verder verwijt zij de commissaris-generaal, eveneens slechts op algemene wijze, zijn cascade-redenering: door het niet-geloven van haar afkomst, is er ongeloof dat ze problemen zou kennen met Al Shabab..., zo stelt zij. De verzoekende partij herhaalt en gaat niet akkoord, maar reikt geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op de reeds gedane beoordeling en de concrete motieven hierover opgenomen in voormelde beschikking. Dit is evenmin het geval waar zij louter haar mening formuleert door te poneren dat de nieuwe bewijzen pertinent zijn en een bewijs van afkomst vormen zodat er naar haar oordeel een nieuw licht geworpen wordt op haar verzoek om internationale bescherming. Het nogmaals wijzen op haar aangevoerde verklaringen met stempels en eerder neergelegde documenten, ditmaal kleurenkopies (die niet neergelegd worden) te laten zien, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, biedt evenmin soelaas. Louter herhalen overtuigt niet, noch doet dit anders denken. De gratuite kritiek *"tenminste als de kijk door een negatieve bril wordt achterwege gelaten"* die zij aan haar standpunt toevoegt biedt, gelet op de omstandige motieven, al helemaal geen meerwaarde. Kortom, door louter te herhalen aangevuld met algemene verzuchtingen en bezwaren, gaat de verzoekende partij voorbij aan de gronden van voormelde beschikking en de gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing, minstens brengt zij geen dienstige en concrete argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen.

Ook waar de verzoekende partij ter terechtzitting hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) geen update heeft gegeven van de veiligheidssituatie in haar regio, waarna zij de Raad de vraag stelt om het dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen, negeert de verzoekende partij de gronden van voormelde beschikking. Uit een eenvoudige lezing blijkt immers dat wordt geduid dat het de taak is van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het besluit luidt dat de Raad enkel kan afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voormelde kritiek van de verzoekende partij ter terechtzitting gaat hieraan voorbij en zij doet, eveneens gelet op de overige vaststellingen die niet worden weerlegd, dan ook niet anders denken.

Voorts noopt ook de verwijzing van de verzoekende partij naar haar (verslechterde) medische toestand en haar vraag om medische hulp de Raad tot het herhalen van wat reeds werd geduid, met name dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De verzoekende partij maakt door de verwijzing ter terechtzitting naar de stress die ze beleeft en de medische problemen die ze heeft niet aannemelijk dat deze, niet met nieuwe documenten gestaafde, medische problemen in haar hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient wederom te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Dat zij intussen 5-6 jaar in België verblijft, zoals de verzoekende partij eveneens aanhaalt ter terechtzitting, betreft voorts eveneens een motief dat op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin toont zij door algemeen aan te halen dat de situatie van haar gezin haar onbekend is en de problemen toenemen een vrees in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade aan. Het komt haar toe dit *in concreto* aan te tonen. Het formuleren van algemene verzuchtingen of kritiek en het herhalen van elementen, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, volstaan hiertoe niet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS